

samo
da ni njen
da ni njen

tonin iz ricmanja
sin barkajola
marjo študent

potem pride far
in škropi

starci posedejo pri sidru
in gledajo tja čez
še vedno ne miruje

in kako je divjalo to morje
kako treskalo ob našo barkačo
ob našo krsto

**V dva
človeka**

Meta
Kušar

PRIPRAVLJENOST Toplota oplojenosti poljublja,
potem ljubezen rodi —
in že je za zapahi rok.

Majhno preraste.
 Velika zavrženost,
 veliko sovraštvo,
 velik vprašaj.
 Oplojenost ne da miru.
 Presušene polne prsi ljubezni . . .
 Iz ustnic dišečega kruha
 samo skorja praznega okusa.

SPREHOD Grlica poje,
 mrak ždi na njenem perju.
 Drevesa delajo dolge sence,
 listi ne uresničujejo prostornih zavetij.
 S predolgim korakom stopiš v senco —
 začutim tvoj glas,
 ki postaja zdaj moj.

NEZAGRNJENA OKNA Stara, bakrena luna
 se kotali med gibi.
 Noč utihne s ptičjim petjem.
 Svit na vratu,
 zlata verižica molči.
 Jutro ščebeta z vrabci
 in na veke polzi topla utrujenost sna.

DOPISNICA 3 Ne izvabljam ti glasu,
 če bi rad molčal;
 samo gledam
 izza starega obzidja,
 ki ga stražita maček in pes,
 da bo človek ob vračanju vedel,
 da še živim.
 Da bo z odslužene poti
 zagledal znan obraz.

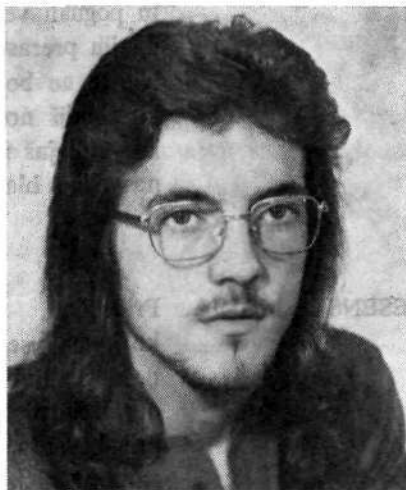
ŠESTINDVAJSETI DAN Po brezbrežni ravnini je neskončno najinih stopal.
 Z viharji grozijo deževja in spirajo.
 Vse.
 Kaj boš z željami,
 ki so ti jih nasuli v dlani,
 ne da bi videli tvojo moč?
 Moja predrznost ti bo spet razprla veke.
 v presenečenju ti bosta padli v oči
 sveži zrni
 in pognali veje v tvoje misli,
 da jih prerastejo.
 Nič te ne bo bolelo,
 ko zbudiš noč in dan,
 ko pridivjaš nazaj —
 na veliko blazino jutra.

JESENSKA MORJA Pride dan,
 ko imam vsega v izobilju:
 nežnosti, ljubosumja,
 odsluženosti, jeze,
 pričakovanja,
 zavrženosti . . . tople krvi.
 Imam zasajeno drevo,
 svojo žival,
 stvari,
 stare, od časa črvive besede,
 svež molk — vse je moje.
 Nikoli ni človeka, ki bi bil moj.
 Vsega imam v izobilju . . .

MIDVA Nikoli nobene besede
 na blazini nenehnih potrjevanj.
 Glasovi in šum,
 sami čisti pomeni.
 Toplote rojstev skrite v najinem telesu,
 dolgi prsti trepalnic odpirajo noč
 in zapirajo dan.

Vsakokrat odhod,
glasne kaplje.
Velika želja je,
največje drevo pa ne more dorasti.
Toplota naju stresa,
ampak jezno sonce požene iz okna
in divja križišča raztrgajo ustnice
v dva človeka.

Slike

Niko
Nikolčič

PRVA SLIKA Profesor na mizi,
goba v lijaku,
beseda v ustih,
brez misli.

Tričetr na eno,
pouka še ni konec,
vrata so zaprta,
še dvajset minut.

Racio se prepleta z mislijo.
Kakšen absurd!?
beseda je le beseda.
Prsti pišejo pesem.